

Sygn. akt V KK 383/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Anna Kuras

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga,

w sprawie **A. S.**,

oskarżonego z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 lutego 2020 r.

kasacji wniesionej przez prokuratora oraz kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt II K (...),

1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym,

2. zarządza na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. AG, P. AG, V. AG, Š. A.S. zwrot wniesionych opłat od kasacji.

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od sierpnia do listopada 2015 r. w L., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą „A.” A. S. z siedzibą w O. rejonu I., dokonał obrotu towarami oznaczonymi zarejestrowanymi znakami towarowymi A. AG, których nie miał prawa używać, w ten sposób że wprowadził do obrotu produkty w postaci zaślepek poduszek powietrznych w ilości 4 sztuk o wartości łącznej 11.917,28 zł i grilla samochodowego o wartości 3.413,98 zł oznaczone w/wym. znakami, oferując je do sprzedaży na stronach internetowych www.eBay.com oraz www.allegro.pl, czym działał na szkodę autoryzowanego producenta części samochodowych A. AG z/s I. w Niemczech o łącznej wartości 15.356,80 zł, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej

II. w grudniu 2015 r. w L., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą „A.” A. S. z siedzibą w O. rejonu I., dokonał obrotu towarem oznaczonym zarejestrowanym znakiem towarowym P. AG, którego nie miał prawa używać, w ten sposób że wprowadził do obrotu produkt w postaci zaślępki poduszki powietrznej o wartości 3.839,85 zł, oznaczony w/wym. znakiem, oferując ją do sprzedaży na stronie internetowej www.eBay.com, czym działał na szkodę autoryzowanego producenta części samochodowych P. AG z/s S.- Niemcy w kwocie 3.839,85 zł, tj. o przestępstwo z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej

III. w okresie od sierpnia 2015 r. do dnia 3 marca 2016 r. w O. rej. L. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą „A.” A. S. z/s w O., w celu wprowadzenia do obrotu, oznaczał towary zarejestrowanymi znakami towarowymi A. AG, V. AG i S. a.s, których nie miał prawa używać, w ten sposób, że grille samochodowe i zaślępki poduszek powietrznych oznaczył w/wym. znakami, a w dniu 3 marca 2016 r., posiadał oznaczone zarejestrowanymi znakami towarowymi:

- marki AUDI osłony poduszek powietrznych w ilości 37 sztuk, napinacze łańcuchów w ilości 4 sztuk, grille przednie w ilości 785 sztuk,

- emblematy oznaczone następującymi znakami towarowymi:

„RS6”, „RS5”, „RS4”, „S5”, „S-Line”. „S8”, „S6”, „Quattro”, „S-3”, „S-4”, „S-5”, „S7” w łącznej ilości nie mniejszej niż 952 sztuki,

- marki VW osłony poduszek powietrznych ilości 16 sztuk i grille przednie w ilości 11 sztuk,

- marki ŠKODA osłony poduszek powietrznych w ilości 3 sztuk i grill przedni w ilości 1 sztuki,

czym działał na szkodę autoryzowanych producentów części samochodowych w/wym. marek, w łącznej wysokości nie mniejszej niż 2.510.543,69 zł, co stanowi mienie znacznej wartości i czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 305 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej.

Wyrokiem z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w L.:

I. na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., art. 67 §1 k.k. postępowanie karne wobec A. S. oskarżonego o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej opisany w punkcie I części wstępnej wyroku warunkowo umorzył na okres próby 2 lat od uprawomocnienia się orzeczenia;

II. na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec A. S. oskarżonego o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. prawo własności przemysłowej opisany w punkcie II części wstępnej wyroku warunkowo umorzył na okres 2 lat próby od uprawomocnienia się orzeczenia;

III. uniewinnił oskarżonego A. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku;

IV. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. S. nawiązki na rzecz pokrzywdzonych:

- Audi AG z/s Ingolstadt, Auto-Union-Str. 1, I. reprezentowanego przez radcę prawnego A. G. i adwokat R. B., adres dla doręczeń: G. Sp. P., ul. M. w W. w kwocie 5.000 zł;

- P. AG, siedziba S. , P., Niemcy reprezentowanego przez radcę prawnego A. G. i adwokat R. B. , adres dla doręczeń: G. Sp. P., ul. M. w W. w kwocie 2.000 złotych.

We wniesionej na niekorzyść oskarżonego apelacji, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, prokurator podniósł zarzucić:

I. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. poprzez niesłuszne zastosowanie art. 67 § 3 k.k. i orzeczenie na jego podstawie wobec oskarżonego A. S. nawiązki w kwocie 5.000 zł na rzecz pokrzywdzonej spółki A. AG z/s I., w sytuacji gdy pomiędzy stronami aktualnie toczy się postępowanie cywilne o ochronę praw do znaków Unii Europejskiej, zaś pomiędzy roszczeniami o naprawienie szkody zachodzi tożsamość, albowiem wynikają one z jednego zdarzenia faktycznego i w związku z tym istnieje ryzyko wydania dwóch tytułów egzekucyjnych w związku z tą samą szkodą,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść i polegający na przyjęciu przez Sąd, iż nie można przypisać oskarżonemu A. S. umyślnego zamiaru popełnienia czynu zabronionego z art. 305 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, a w konsekwencji jego uniewinnienie od zarzutu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, albowiem udowodnione oskarżonemu zachowania stanowią w istocie niekaralną postać przygotowania i jednocześnie pozostawał on w usprawiedliwionym okolicznościami błędzie, iż prawa do znaków towarowych Audi wygasły na terenie Polski w 2008 r. i znaki towarowe objęte ochroną wspólnotową pozostają poza zakresem normowania w/w przepisów oraz że odprawa celna grilli przednich do pojazdów m-ki Audi przesądza o ich dopuszczeniu do obrotu na rynku krajowym jako nienaruszającego niczych praw do znaków towarowych, zaś umieszczone na maskownicach chłodnic nachodzące na siebie ringi, jako element techniczny nie stanowią w istocie objętego ochroną wspólnotowego znaku towarowego, podczas gdy prawidłowa ocena całości zgromadzonego materiału dowodowego, w tym przede wszystkim opinii rzeczownika patentowego oraz protokołu przeszukania i oględzin, rzeczowa analiza treści ogłoszeń na portalach aukcyjnych oraz krytyczna ocena wyjaśnień oskarżonego, a także częściowo opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej przeprowadzone we wzajemnym ze sobą powiązaniu, zgodnie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego nieodparcie prowadzą do wniosku zgoła przeciwnego,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść i polegający na przyjęciu przez Sąd, iż stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu A. S. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku nie są znaczne, co skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania wobec jego osoby, podczas gdy okoliczności sprawy, znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynów, a w szczególności postać zamiaru, waga naruszonych obowiązków, a także rodzaj i charakter naruszonego dobra oraz skutki popełnionego czynu, jak również dopuszczenie się w/w występków w ramach prowadzonej działalności gospodarczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej prowadzą do wniosku zgoła przeciwnego.

W konkluzji skarżący wniósł o:

- I. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.,
- II. ewentualnie o zmianę wyroku w pkt IV części dyspozytywnej poprzez uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie wymierzenia oskarżonemu nawiązki w kwocie 5.000 zł na rzecz pokrzywdzonej spółki A. AG z/s I..

Apelacją orzeczenie Sądu Rejonowego zaskarżył także obrońca oskarżonego A. S.. W wywiedzionym środku odwoławczym, zaskarżając wyrok w zakresie pkt I i II oraz rozstrzygnięcia o kosztach sądowych, w zakresie punktów I i II części dyspozytywnej wyroku zarzucił:

- „I. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 1 § 1 k.k. polegającą na uznaniu wyczerpania przez oskarżonego A. S. ustawowych znamion czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku w sytuacji, gdy ustawa Prawo własności przemysłowej wyróżnia znaki towarowe i wspólnotowe znaki towarowe, a ochronę karnoprawną przyznaje na mocy art. 305 ust. 1 tylko znakom towarowym zarejestrowanym w Urzędzie Patentowym RP, a ochrona znaku na terenie Polski wygasła z dniem 24 lutego 2007 r., co powoduje, że uznanie sprawstwa i winy oskarżonego nastąpiło wbrew regule *nullum crimen sine lege*,
- II. obrazę przepisów postępowania w postaci art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w zakresie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, a polegającą na uznaniu sprawstwa i winy A.

S. jedynie w oparciu o zawiadomienie o przestępstwie, przy braku obiektywnego materiału dowodowego, w postaci potwierdzenia rejestracji znaku towarowego w Urzędzie Patentowym RP, oględzin zaślepki poduszki powietrznej mającej zawierać znak towarowy Porsche, opinii biegłego dotyczącej tej części i zeznań świadków, któregośkolwiek ze świadków dotyczących zaślepki do pojazdu Porsche, co powoduje, że wyrok w zaskarżonym zakresie nie opiera się na całokształcie okoliczności ujawnionych na rozprawie, ponieważ okoliczności takich nie było, a przez to nie wskazuje jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach i których dowodów nie uznał,

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, w zakresie czynu opisanego w punkcie I i II części wstępnej wyroku, a mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że części samochodowe w postaci zaślepek poduszek powietrznych i „grilla” samochodowego wprowadzone zostały do obrotu wraz ze znakiem towarowym, pomimo, że znaki te nie znajdowały się na tych częściach, a istniały jedynie na nich wyprofilowania i zaczepy montażowe umożliwiające umieszczenie znaku towarowego, a dodatkowo przedmioty te wprowadzane były do obrotu z wyraźnym zastrzeżeniem, że są to zamienniki, (a nie oryginalne części), a tym samym ich wprowadzenie do obrotu opierało się na prawnie dopuszczalnej klauzuli,

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, w zakresie czynu opisanego w punkcie I i II części wstępnej wyroku, a mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu wartości części samochodowych będących przedmiotem tzw. zakupu kontrolowanego według cennika nowych, oryginalnych i kompletnych części uwzględniającego ceny na terenie Niemiec, w sytuacji, gdy części te sprzedawane były jako zamienniki, a w przypadku zaślepek poduszek powietrznych były to jedynie te elementy (plastikowa nakładka), a nie kompletne poduszki powietrzne, co powoduje, że wartość ujęta w opisie czynu I i II części wstępnej wyroku jest ewidentnie zawyżona, a dodatkowo doszło do błędu rachunkowego przy sumowaniu wartości części samochodowych”.

Z ostrożności procesowej, w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach sądowych obrońca podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść

zaskarżonego rozstrzygnięcia dotyczącego zasądzenia od oskarżonego A. S. na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w części, w kwocie 19.475,67 zł, w sytuacji, gdy oskarżony został uniewinniony od popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, a to w związku z tym zarzutem poniesione zostały główne koszty i należności sądowe, w szczególności związane z przechowywaniem dowodów rzeczowych, a kwota rzeczywistych wydatków poniesionych w związku z czynami co do których nastąpiło warunkowe umorzenie nie mogła przekroczyć kwoty 5.000 złotych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżanego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego A. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku.

Jednocześnie, z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia dotyczącego czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.,
- a w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonego A. S. kosztów postępowania w wysokości realnie wynikającej z kosztów, jakie zostały poniesione w związku z przypisaniem mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku.

Apelację wnieśli również pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych, którzy zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucili:

„II a. obrazę prawa materialnego, tj.:

i/ art. 305 ust. 3 PWP w zw. z art. 13 § 1 k.k. polegającą na uznaniu, iż czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia nie wyczerpuje znamion przestępstwa, podczas gdy oskarżony A. S. swoim działaniem polegającym na zakupie, składowaniu i oferowaniu towarów o znacznej wartości w postaci części samochodowych, o których mowa w opisie czynu III aktu oskarżenia, dopuścił się przestępstwa polegającego na usiłowaniu dokonania obrotu towarami opatrzonymi podrobionymi znakami towarowymi zarejestrowanymi na rzecz oskarżycieli posiłkowych, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego A. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku;

ii/ art. 66 k.k. poprzez jego zastosowanie, podczas gdy w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego A. S. o czyny opisane w punkcie I i II części wstępnej wyroku, w szczególności z uwagi na okoliczność, iż czyny, których dopuścił się oskarżony A. S. nie charakteryzowały się niską społeczną szkodliwością, a przedmiotowe czyny nie stanowiły „jedynie incydentu w życiu” oskarżonego A. S. ;

b. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:

iii/ art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z nakazami tego przepisu oceny materiału dowodowego w postaci ustnej uzupełniającej opinii biegłego K. L. wydanej na rozprawie w dniu 14 września 2018 r., w następstwie czego doszło do błędnego ustalenia, iż „osłony poduszek powietrznych i grille przednie do pojazdów marki VW nie zawierały znaków towarowych VW”, podczas gdy ze zdjęć wykonanych w dniu 3 marca 2016 r. podczas przeszukania u oskarżonego, które zostały złożone do akt sprawy (k. 1651- 1652) wynika, iż w/w osłony na poduszki powietrzne i grille samochodowe były opatrzone znakiem towarowym, zaś błędne ustalenie w powyższym zakresie stanowiło jedną z podstaw uniewinnienia oskarżonego od dopuszczenia się czynu III z aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku;

iv/ art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, sprzecznej z nakazami tego przepisu oceny materiału dowodowego, polegającej na podważeniu wiarygodności stanowiska biegłego J. T. W. wyrażonego w pisemnej opinii z dnia 30 maja 2016 r., a w konsekwencji nieuwzględnieniu tego dowodu przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, m.in. w zakresie, w jakim biegła potwierdziła fakt opatrzenia części zatrzymanych u oskarżonego A. S. znakami towarowymi należącymi do oskarżycieli posiłkowych, uzasadniając to faktem, iż biegła nie przeprowadziła oględzin tych części, podczas, gdy załączona do opinii dokumentacja fotograficzna była wystarczająca do stwierdzenia tej okoliczności;

v/ art. 4 w zw. z art. 7 w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, naruszającej zasady obiektywizmu oceny dowodów zebranych w sprawie, w zakresie, w jakim Sąd I instancji, stosując te same kryteria oceny, uznał, iż w przypadku czynu I opisanego w części wstępnej wyroku towary wprowadzane do obrotu przez oskarżonego opatrzone były podrobionymi znakami

towarowymi, podczas gdy w przypadku czynu III części wstępnej wyroku uznał, iż identyczne towary nie zostały opatrzone tymi znakami towarowymi, a także poprzez wydanie wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym nie wskazano przyczyn tej odmiennej oceny, co uniemożliwia ustalenie motywów rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a tym samym jego kontrolę instancyjną;

vi) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnych i sprzecznych z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego ustaleń w zakresie pozytywnej prognozy kryminologicznej oskarżonego, podczas gdy oskarżony dokonuje obrotu częściami opatrzonymi podrobionymi znakami towarowymi należącymi do oskarżycieli posiłkowych na dużą skalę i czynił to także w trakcie trwania postępowania w niniejszej sprawie.

c. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść:

vii) w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż na towarach objętych opisem czynu III wstępnej części wyroku, zajętych w dniu 3 marca 2016 r. podczas przeszukania u oskarżonego, nie zostały użyte znaki towarowe należące do A. AG oraz V. AG oraz przyjęcie, iż czyny oskarżonego nie wyczerpały znamion przestępstwa z art. 305 PWP, bowiem użycie znaków towarowych oskarżycieli było konieczne dla wskazania przeznaczenia towarów;

viii) w zakresie, w jakim Sąd I instancji na s. 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku uznał, iż biegły K. L. „podał, że nakładki na poduszki powietrzne nie posiadały znaku towarowego VW”, podczas gdy z protokołu rozprawy z dnia 14 września 2018 r. oraz pisemnej opinii tego biegłego z dnia 10 stycznia 2018 r. wynika, iż biegły odnosił się do znaków identyfikacyjnych „w postaci numerów katalogowych części, które są nadawane przez producenta pojazdu”, nie zaś znaków towarowych.”

Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L..

Odpowiadając pisemnie na apelacje prokuratora oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych, oskarżony A. S. wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć z pkt III, IV i V, zmianę wyroku w zakresie pkt I i II poprzez uniewinnienie oraz zmianę rozstrzygnięcia o kosztach.

O oddalenie apelacji obrońcy oskarżonego wniósł w pisemnej odpowiedzi pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych.

Po przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 26 lutego 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego A. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt I i II, a w pozostałym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Kasację na niekorzyść skazanego wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej w L. , który zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, podniósł zarzut rażącej obrazy przepisów prawa materialnego w postaci art. 4 w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 1 § 1 k.k. poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w zaprezentowanym przez Sąd II instancji poglądzie, iż „unijny znak towarowy” w polskim porządku prawnym pozostaje poza prawnokarną ochroną w rozumieniu art. 305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, albowiem w ustawowych znamionach mowa jest wyłącznie o „krajowym znaku towarowym”, który jest pojęciem różnym od „unijnego znaku towarowego”, wskutek czego należało przyjąć, iż wbrew wymogom opisanym w treści art. 1 § 1 k.k. czyny zarzucone oskarżonemu A. S. nie były szczegółowo określone przez ustawę w chwili ich popełnienia, a przeciwna argumentacja stanowi naruszenie zakazu analogii w prawie karnym i wykładni rozszerzającej na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy prawidłowa interpretacja znamion w/w występku wskazuje, iż ma on w istocie charakter blankietowy, jednakże precyzyjnie i jasno odwołuje się wyłącznie do znamienia „zarejestrowanego znaku towarowego” i brak jest normatywnych podstaw wyróżniania znamienia „krajowego znaku towarowego” oraz ograniczeń zastosowania w/w normy sankcjonującej w zależności od trybu w jakim została dokonana rejestracja znaku towarowego, zaś rudymენტarną podstawą takiej wykładni jest norma wyrażona w treści art. 4 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej, która wprost stanowi, iż przepisy w/w ustawy stosuje się odpowiednio w zakresie nieuregulowanym w umowach międzynarodowych lub obowiązujących bezpośrednio przepisach prawa Unii Europejskiej, wobec czego logiczno-językowa wykładnia znamion czynu

zabronionego opisanego w treści art. 305 w/w ustawy nakazuje przyjąć, iż de lege lata obejmują one swoim zakresem również „zarejestrowany unijny znak towarowy”, który podlega skutecznej i równoprawnej ochronie prawnokarnej w polskim porządku prawnym. Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w L. i przekazanie mu sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia wnieśli również pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych, którzy podnieśli zarzuty:

„II a) rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 305 ust. 1 Prawa własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 r. (dalej „PWP”) w zw. z art. 1 § 1 Kodeksu karnego poprzez błędną wykładnię art. 305 ust. 1 PWP polegającą na uznaniu, iż znaki towarowe Unii Europejskiej nie są objęte ochroną prawnokarną na podstawie art. 305 ust. 1 PWP w brzmieniu ustawy obowiązującej w datach popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, w sytuacji, gdy zarówno z orzecznictwa, jak i prounijnej wykładni przepisów krajowych jednoznacznie wynika, iż znaki towarowe Unii Europejskiej były objęte prawnokarną ochroną na terytorium RP, gdyż skutki rejestracji znaku towarowego Unii Europejskiej muszą być jednolite na terytorium całej Unii, co skutkowało uznaniem, iż oskarżony A. S. nie popełnił czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, a w konsekwencji uniewinnieniem oskarżonego A. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku Sądu I instancji oraz utrzymaniem wyroku Sądu I Instancji w mocy w pozostałej części;

b) rażącego naruszenia prawa materialnego tj. art. 305 ust. 1 PWP poprzez uznanie, iż dopiero nowelizacja ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 20 lutego 2019 r. (Dz. U. 2019 poz. 501) objęła ochroną prawnokarną także znaki towarowe Unii Europejskiej w sytuacji, gdy zarówno treść dokonanych zmian w tym przepisie poprzez w/w nowelizację, treść uzasadnienia do projektu tej nowelizacji (druk sejmowy 3107), jak i dotychczasowe brzmienie przepisu art. 305 ust. 1 PWP potwierdzają, iż znaki unijne były także przed w/w nowelizacją objęte ochroną prawnokarną, a nowelizacja art. 305 ust. 1 PWP ma charakter doprecyzowujący

i zamiarem legislatora było dookreślenie przepisów, z uwzględnieniem dotychczasowego dorobku orzeczniczego dotyczącego art. 305 ust. 1 PWP”, co miało, zdaniem autorów kasacji, „istotny wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego w L. IV Wydział Karny Odwoławczy z 26 lutego 2019 r. (IV Ka (...)), gdyż skutkowało uznaniem przez Sąd II Instancji, iż oskarżony A. S. zarzucanymi czynami nie wypełnił znamion przestępstwa stypizowanego w art. 305 ust. 1 PWP. Dokonując błędnej wykładni art. 305 ust. 1 PWP Sąd Okręgowy w L. IV Wydział Karny doszedł do wadliwego wniosku, iż znaki towarowe Unii Europejskiej nie są objęte znamionami czynu zabronionego stypizowanego w art. 305 ust. 1 PWP w brzmieniu obowiązującym w datach popełnienia zarzucanych czynów. Tym samym, Sąd Okręgowy w L. IV Wydział Karny Odwoławczy uniewinnił oskarżonego A. S. od wszystkich zarzucanych mu czynów z uwagi na okoliczność, iż znaki towarowe, które były przedmiotem rozstrzygania, w szczególności znak towarowy graficzny 000018762 są znakami towarowymi Unii Europejskiej. Sąd Odwoławczy w konsekwencji w ogóle nie rozpoznał zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych ani oskarżyciela publicznego.”

W konkluzji skarżący wniesli o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, prokurator Prokuratury Okręgowej w L. wniósł o jej uwzględnienie, uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Z kolei obrońcy oskarżonego wniesli o oddalenie wniesionych kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacjach zarzuty obraży prawa materialnego zasługują na uwzględnienie, ponieważ Sąd odwoławczy nie podjął nawet próby zdekodowania treści normy prawnej, która legła u podstaw jego orzeczenia.

Istotę problemu stanowi rozstrzygnięcie kwestii, czy znaki towarowe zarejestrowane w Unii Europejskiej [dalej – wspólnotowe (unijne) znaki towarowe], których nie zarejestrowano w polskim organie rejestracyjnym, podlegały ochronie

wynikającej z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2001 r., Nr 49, poz. 508 ze zm. – dalej p.w.p.) w brzmieniu z daty popełnienia czynów zarzucanych oskarżonemu.

Zgodnie z treścią przywołanego przepisu kto, w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji wynika, że uznano, iż w zakresie czynów zarzucanych w pkt I i II oskarżony dopuścił się naruszenia art. 305 ust. 1 p.w.p., ponieważ opisywane w nich znaki towarowe były chronione. Motywacyjna część wyroku nie zawiera żadnych rozważań związanych z problemem ochrony wspólnotowych znaków towarowych, których nie zarejestrowano w polskim Urzędzie Patentowym. Problem ten postawiony został centralnie w jednym z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego (pkt I), w którym podniesiono, że p.w.p. wyróżnia znaki towarowe i wspólnotowe znaki towarowe, a art. 305 ust. 1 p.w.p. karnoprawną ochronę przyznaje jedynie znakom towarowym zarejestrowanym w Urzędzie patentowym RP. Do zarzutu tego w obszernych wywodach odniósł się, w swojej odpowiedzi na apelację obrońcy oskarżonego, pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych (strony 1 – 5).

Sąd Okręgowy w L. zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów zarzuconych w pkt I i II aktu oskarżenia uznając, że w chwili działania oskarżonego objętego zarzutami, wspólnotowe znaki towarowe, których nie zarejestrowano w Urzędzie Patentowym RP, nie były objęte ochroną wynikającą z art. 305 ust. 1 p.w.p. W zwięzłych wywodach Sąd stwierdził, że:

1. nie może być wątpliwości co do tego, że do dnia 30 kwietnia 2004 r. przestępstwo gospodarcze stypizowane w art. 305 ust. p.w.p. gwarantowało ochronę wyłącznie znakom towarowym w rozumieniu prawa krajowego choćby z tej przyczyny, że p.w.p. zostało przygotowane przed polską akcesją do Unii Europejskiej, jako samodzielny akt, a w związku z tym nie mogło przewidzieć możliwości karnoprawnej ochrony dla unijnych znaków towarowych (stwierdzenie to nie zostało opatrzone żadną argumentacją);

2. nie sposób nie zauważyć występującej w przepisach p.w.p. rozróżnień pomiędzy pojęciem „znak towarowy” a pojęciem „unijny znak towarowy” i skoro w ustawowych znamionach przestępstwa z art. 305 ust. 1 p.w.p. mowa wyłącznie o „znaku towarowym”, to nie może być on interpretowany na równi z „unijnym znakiem towarowym” (w uzasadnieniu nie wskazano żadnych przepisów pozwalających na wyrażenie przytoczonego poglądu);
3. „uznanie poprzez wykładnię rozszerzającą, że – ustawodawca nie przesądził, że chodzi w tym zakresie wyłącznie o procedurę rejestracyjną przed Urzędem Patentowym RP jest niedozwolonym działaniem na niekorzyść oskarżonego – jest wbrew zasadzie *nullum crimen sine lege*”;
4. nie zmienia powyższej oceny nawet podobieństwo zakresowe obu pojęć – „(krajowy) znak towarowy” i „unijny znak towarowy”; nie oznacza to, że „unijny znak towarowy” nie jest „znakiem towarowym”, w rozumieniu polskiego prawa. „Jest bowiem >>znakiem towarowym<<, ale nie pozostającym poza ochroną prawno karną w rozumieniu art. 305 p.w.p.” (pomijając oczywistą niezręczność stylistyczną, już w tym miejscu zasygnalizować należy zasadniczy błąd logiczny, którym dotknięte jest przytoczone stanowisko – skoro pojęcie „unijny znak towarowy” mieści się w obowiązującym w polskim porządku prawnym pojęciu „znak towarowy”, to trudno doszukać się racjonalnych argumentów wykluczających ochronę wspólnotowych znaków towarowych wynikającą z art. 305 ust. p.w.p.;
5. wątpliwości co do zakresu prawnokarnej ochrony przedmiotu przestępstwa z art. 305 p.w.p. „aktualnie rozwiązał sam Ustawodawca, bowiem prowadzi proces legislacyjny w przedmiocie kolejnej nowelizacji Ustawy Prawo własności przemysłowej, w tym i przepisu art. 305 ust. 1 p.w.p. poprzez rozszerzenie przedmiotu ochrony tego przepisu – w sposób jednoznaczny, wyodrębniając w dyspozycji tego przepisu, obok znaku towarowego, znak Unii Europejskiej (...). Jakkolwiek w uzasadnieniu projektu nowelizacji wpisane zostało m.in., że celem projektowanych zmian obok zapewnienia spójności rozwiązań w zakresie ochrony znaków towarowych i znaków towarowych Unii Europejskiej jest i usunięcie wątpliwości, że ochroną prawnokarną w przypadku przestępstw z art. 305 p.w.p. objęte są również znaki towarowe Unii Europejskiej – nie zmienia

postaci rzeczy, iż właśnie z uwagi na treść art. 1 § 1 k.k. dopiero legalne obowiązywanie znowelizowanego przepisu art. 305 p.w.p. otworzy możliwość ochrony prawno karnej w Polsce znaków towarowych Unii Europejskiej”.

Nawiązując do argumentacji z pkt 5 wskazać trzeba, że zgodnie nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 20 lutego 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 501) przepis art. 305 ust. 1 p.w.p. otrzymał następujące brzmienie: „Kto w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobione znakiem towarowym, w tym podrobionym znakiem towarowym Unii Europejskiej, zarejestrowanym znakiem towarowym lub znakiem towarowym Unii Europejskiej, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat”. Warto również dodać, cytując ściśle, że w uzasadnieniu projektu powyższej nowelizacji projektodawca wskazał, że „Nowelizacja art. 305 (art. 1 pkt 46) projektu ma na celu usunięcie wątpliwości, że przedmiotem ochrony w przypadku przestępstw, o których mowa w tym przepisie, objęte są również znaki towarowe UE. Zagadnienie to wywołuje liczne wątpliwości, przy czym nie ma racjonalnych przyczyn, dla których należałoby w różny sposób regulować sytuację znaków towarowych i znaków towarowych UE w tym zakresie. W szczególności jest to uzasadnione celem niniejszego projektu i celem implementowanej dyrektywy, zgodnie z którymi jest zapewnienie spójności rozwiązań w odniesieniu do krajowych znaków towarowych i znaków towarowych Unii Europejskiej” (zob. druk sejmowy nr 3107).

Przytoczone wywody Sądu Okręgowego jednoznacznie wskazują, że Sąd ten w gruncie rzeczy nawet nie podjął próby zrekonstruowania normy prawnej mającej zastosowanie w rozważanym przypadku i w najmniejszym nawet stopniu nie odniósł się do argumentacji zaprezentowanej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych w odpowiedzi na apelację.

Zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest zobowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym. W wypadku sporu związanego z treścią prawa mającego mieć zastosowanie, obowiązkiem Sądu było dokonanie pełnej wykładni operatywnej, z uwzględnieniem dyrektyw językowych, systemowych i funkcjonalnych. Sąd Okręgowy uchylił się od realizacji tej

powinności opierając się w zasadzie na jednym argumencie – tj. na stwierdzeniu, że skoro ustawa przyjęta została przez przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, to zawarte w art. 305 ust. 1 p.w.p. wyrażenie „znak towarowy” nie mogło odnosić się do towarowych znaków wspólnotowych, których nie zarejestrowano w Urzędzie Patentowym RP. Wszystkie pozostałe argumenty są jedynie konsekwencją powyższej przesłanki. Wyklucza to możliwość merytorycznego skontrolowania zaskarżonego rozstrzygnięcia, brak jest bowiem rzetelnego wskazania jaka norma i w oparciu o jakie przesłanki interpretacyjne została zdekodowana. Rozstrzygnięcie omawianego zagadnienia przez Sąd Najwyższy na etapie postępowania kasacyjnego prowadziłoby, w zaistniałej sytuacji, do wyręczenia Sądu odwoławczego od wypełnienia jego ustawowych obowiązków i mogłoby pozbawić strony jednego etapu postępowania karnego.

W procesie badania zakresu kryminalizacji wynikającego z art. 305 ust. 1 p.w.p. niezbędne było ustalenie znaczenia pojęciowego występujących w nim znamion „podrobiony znak towarowy” i „zarejestrowany znak towarowy”. O ile termin „znaki towarowe podrobione” został zdefiniowany w art. 120 ust. 3 pkt 3 p.w.p. jako „użyte bezprawnie znaki identyczne lub takie, które nie mogą być odróżnione w zwykłych warunkach obrotu od znaków zarejestrowanych, dla towarów objętych prawem ochronnym”, o tyle dla pojęcia „zarejestrowany znak towarowy” brak jest definicji ustawowej w omawianym akcie prawnym. Zarejestrować na gruncie języka polskiego to „wciągnąć do spisu, rejestru, umieścić na liście, zapisać, zanotować coś, utrwalić w formie zapisu” [zob. Słownik języka polskiego, (red.) M. Szymczak, Tom III, Warszawa 1981, s.951]. Wynika z tego, że w omawianym przepisie chodzi o taki znak towarowy, który jest w odpowiedni sposób zarejestrowany i korzysta na terenie Polski z ochrony prawnej związanej z ową rejestracją przeprowadzoną w odpowiedniej procedurze. Wypowiadając pogląd, że ochrona przysługuje jedynie takiemu znakowi towarowemu, który został zarejestrowany w Urzędzie Patentowym RP, Sąd Okręgowy w rzeczywistości nie uzasadnił swojego stanowiska. Brak bowiem w tym zakresie rzetelnych rozważań związanych z rejestracją znaków towarowych przewidzianych w umowach międzynarodowych i traktatach, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Potrzeba dokonania wnikliwych rozważań w tym obszarze wynika z treści

całkowicie zignorowanego przez Sąd odwoławczy art. 4 ust. 1 i 2 p.w.p. Przepis art. 4 ust. 1, w brzmieniu obowiązującym w czasie działania przez oskarżonego i orzekania w sprawie przez Sądy obu instancji stanowił, że jeżeli umowa międzynarodowa lub przepisy prawa Unii Europejskiej obowiązujące bezpośrednio w krajach członkowskich określają szczególny sposób udzielania ochrony na wynalazki, wzory użytkowe, wzory przemysłowe, znaki towarowe, oznaczenia geograficzne lub topografie układów scalonych, w sprawach nieuregulowanych w tej umowie lub w tych przepisach albo pozostawionych kompetencji organów krajowych przepisy ustawy stosuje się odpowiednio. Analiza przytoczonego przepisu może mieć istotne znaczenie jeśli zważyć, że w art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ustanowiono, że skutki unijnego znaku towarowego podlegają wyłącznie przepisom niniejszego rozporządzenia. W innych przypadkach naruszenie unijnego znaku towarowego podlega prawu krajowemu odnoszącemu się do naruszenia krajowego znaku towarowego zgodnie z przepisami tytułu X. Z kolei art. 110 ust. 2 tego aktu prawnego stanowi, że niniejsze rozporządzenie, jeżeli nie stanowi inaczej, nie wpływa na prawo do wszczęcia postępowania na mocy prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego państwa członkowskiego lub na podstawie przepisów prawa wspólnotowego do celów zakazu używania unijnego znaku towarowego w zakresie, w jakim używanie krajowego znaku towarowego może być zakazane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego lub prawo wspólnotowe.

Z perspektywy przywołanych przepisów obowiązkiem Sądu odwoławczego było rozważenie i rozstrzygnięcie czy w świetle art. 4 ust. 1 p.w.p. możliwe jest odpowiednie stosowanie przepisów polskiego prawa własności przemysłowej, w tym także przepisów karnych, w wypadkach, gdy regulacje międzynarodowe bądź wspólnotowe dopuszczają unormowanie określonych zagadnień w systemie prawa krajowego, a w konsekwencji wskazanie czy zarejestrowane towarowe znaki unijne mieszczą się w pojęciu zarejestrowanych znaków towarowych w rozumieniu art. 305 ust. 1 p.k.p. Analizując tę kwestię Sąd odwoławczy winien również rozważyć, czy dla wyników procesu wykładni ma znaczenie treść art. 4 ust. 2 p.w.k., który stanowi, że umowa międzynarodowa lub przepisy, o których mowa

w ust. 1, rozstrzygają w szczególności o tym, w jakim języku prowadzone jest postępowanie związane z udzielaniem ochrony i w jakim języku powinna być sporządzona dokumentacja zgłoszeń wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych i topografii układów scalonych.

W uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego pojawiło się stwierdzenie, że ustawa Prawo własności przemysłowej odróżnia pojęcia znaku towarowego i unijnego znaku towarowego, co wyklucza uznanie, że w zakres zarejestrowanego znaku towarowego wchodzi także unijny znak towarowy, który nie jest zarejestrowany w Urzędzie Patentowym RP. Odniesienie się do tego argumentu jest utrudnione, ponieważ Sąd nie powołuje się na żadne przepisy ustawy. Jedynie domyślać się można, że chodzi tu o przepisy art. 132 ust. 6 p.w.p., uchylonego ustawą z dnia 11 września 2015 r., o zmianie ustawy – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2015 r., poz. 1615) i art. 147 ust. 3 p.w.p., w których użyto terminu wspólnotowy znak towarowy. Jeśli rzeczywiście to te przepisy przywiodły Sąd Okręgowy do zajęcia kwestionowanego w kasacjach stanowiska, to winien przeanalizować treść tych regulacji, zbadać instytucje, w których wskazany termin został zastosowany i zestawzić to z materią stanowiącą istotę rozstrzygnięcia. Nie przesądzając znaczenia takiej analizy warto wskazać na obszernie wywody poświęcone tej kwestii przez P. Podreckiego i J. Raglewskiego (Karnoprawna ochrona unijnego znaku towarowego na podstawie art. 305 prawa własności przemysłowej, *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego* 3/2017, s. 98 – 103; odmiennie D. du Cane, Czy piractwo znaku wspólnotowego jest przestępstwem z art. 305 prawa własności przemysłowej?, *Przegląd prawa handlowego*, styczeń 2010, s. 44 – 47).

Niezależnie od potrzeby przeprowadzenia wykładni omawianego przepisu przy zastosowaniu dyrektyw językowych i systemowych, czego nie wykonano, Sąd odwoławczy był zobowiązany do zweryfikowania trafności swojego stanowiska także w perspektywie wykładni celowościowej, z uwzględnieniem dążenia do harmonizacji przepisów prawa krajowego z prawem Unii Europejskiej od dnia 1 maja 2004 r.

Zaistniała sytuacja uzasadniła konieczność uchYLENIA zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W toku tego postępowania Sąd odwoławczy będzie zobowiązany do rzetelnego rozpoznania wniesionych środków odwoławczych, w szczególności w zakresie zarzutów wiążących się z obrazą prawa materialnego. Poza uwagami poczynionymi przez Sąd kasatoryjny, Sąd właściwy do rozpoznania sprawy winien mieć na uwadze także argumenty podnoszone w środkach odwoławczych i środkach zaskarżenia oraz w odpowiedziach na te środki. W swojej analizie Sąd ten nie powinien również tracić z pola widzenia poglądów wyrażanych w literaturze [zob. m.in. publikacje przywołane powyżej, a nadto T. Gawliczek, Ochrona karna znaku towarowego Unii Europejskiej w Polsce – problem legislacyjny czy interpretacyjny?, Prokuratura i Prawo, 2017, z. 12, s. 106 – 125; Zbiór orzeczeń z zakresu karnego materialnego wraz z komentarzami, (red. D. Kuberski), Kraków 2016, s. 226 – 250 – zawierający m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 30 marca 2012 r. sygn. akt VII Ka 210/12; J. Raglewski, Komentarz do art. 305 ustawy – Prawo własności przemysłowej, System Informacji Prawnej Lex; G. Tylec (w:) Prawo własności przemysłowej. Komentarz, Warszawa 2015, s. 1185; M. Mozgawa (w:) System prawa karnego. Szczególne dziedziny prawa karnego. Prawo karne wojskowe, skarbowe i pozakodeksowe (red.) M. Bojarski, Tom II, Warszawa 2014, s. 1110 – 1111; U. Promińska (w:) Własność przemysłowa i jej ochrona, Warszawa 2014, s. 471 – 472; S. Tosza, M. Wróbel (w:) Prawo własności przemysłowej. Komentarz, (red.) P. Kostański, Warszawa 2014, tezy 12 – 14 do art. 305].

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd odwoławczy musi mieć na uwadze także i to, że orzekać będzie w nowej sytuacji prawnej, ze względu na opisaną wcześniej zmianę treści art. 305 ust. 1 p.w.p. W procesie wykładni rozstrzygnięcia wymagać będzie znaczenie tej zmiany – w szczególności wskazanie, czy:

- jest to jedynie doprecyzowanie treści normy w celu uniknięcia pojawiających się wątpliwości, co wynika z uzasadnienia projektu ustawy o zmianie p.w.p.;
- zmiana stanowi jedynie superfluum ustawowe (zob. P. Podrecki, J. Raglewski, op. cit., s. 103);
- nowa redakcja przepisu zmienia treść normy prawnej.

Analiza tego zagadnienia będzie wymagała również rozważenia znaczenia zawarcia w znowelizowanym przepisie alternatywy o treści „zarejestrowanym znakiem towarowym lub znakiem towarowym Unii Europejskiej”.

Kierując się powyższym orzeczono, jak w wyroku.